

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

394.43

Szerző: —

Hely

Cím: *Kalandos utazás a vár-
ba és vissza.*

Idő

"1916"

Forrás:

Pesti Napló

Személy

*Bp.**1916. XII. 27.*

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

*351. 754.5**"1916"*

Közp. nyomt. XX cs. 23. sz.

Székesfővárosi házinyomda 1918

Kalandos utazás a Várba és vissza. A koronázási ünnepségekre, — mint büszkén hirdették, — tündéri díszbe öltöztetik a budai várat, soha nem látott pompa fogja üdvözölni az ifju királyi párt, amikor a koronázásra mennek. A soha nem látott pompát természetesen nagyon sokan akarják látni azok közül is, akik kevésbé módosak lévén, nem vásárolhattak tribünjegyet. Ezek az érdeklődő hazafiak a karácsonyi ünnepnapot akarják felhasználni kíváncsiságuk kielégítésére és már kora reggel elindultak Budára, föl a várba. A sikló kapujában nagy tábla hirdette a vándoroknak: csak azok mehetnek fel a siklón, akik a várban laknak. A vándorok tehát tovább vándoroltak, a várhegy lejtői felé és megnyergelvén turisztikai szenvedélyüket, felmászta a hegyre. A hideg téli időben, vastag izzadságcseppek ragyogtak az alkalmi turisták ábrázatán, mire felértek a várhegy tetejére. Ott fent várta őket a legnagyobb meglepetés: rendőrök fogadták őket és közölték velük a bakkarat-jelszót: nincs tovább! Vagyis nem lehet tovább menni. A turisták elszomorodva fordítottak hátat és tekintettek a gyönyörű Dunapartra, a nagyszerű hidakra és nyilván újra megállapították magukban a régi tantételt: az élet olyan, mint a Lánchíd. És lefelé merengve azon gondolkodtak, hogy miért nem mondták azt meg már ott alant, minek kellett nekik felmászniok a hegyre, hogy megtudják azt, amit már lent megmondhattak volna nekik. Néhányan, az ügyesebbek, mégis csak átvágták magukat a rendőrso-ron és bejutván a Szentháromság terére, onnan végigmentek a Tárnok-utcán, megbámulták a

„soha nem látott pompát“, melán konstatálták, hogy olyant még csakugyan soha nem láttak és végül elértek a Disz-térre, hogy onnan a Színház-utcán át a siklóhoz igyekezzenek. A Disztéren rendőr-csatárlánc fogadta őket. Ott volt a főkapitányhelyettes is és a rendőrségnek még néhány vezére. Itt újból kiadták a jelszót, nincs tovább, nem lehet átmenni. Az érdeklődő honfiak egyike szerényen megkérdezte:

— De a siklón csak szabad lemenni?

— Hogyne, persze, hogy szabad, — volt az előzőkeny válasz.

— Ha szabad, akkor mégis csak át kell menni a téren.

— Ez igaz! — mondta szelíd megadással az illetékes közeg és utat engedett az embereknek.

Az emberek pedig rohantak a siklóhoz, egész uton töprengvén azon, hogyan értette a rendőrség az átjárási tilalmat. És azon is töprengtek, hogy miért volt ez az egész küzdelmes, viszontagságos utazás. Mi az a „soha nem látott pompa“. Zászlók, fenyőgalyak, aranyfonalak, drapériák, vagyis a nyers alkatrészei a tényleges fogadtatási pompának, amelyek egyébként mind szépek és látni az egészen, hogy nagyon sok pénzbe került. De amit ebből a drága anyagból az alkotók teremtettek, az elvette az anyag értékét. Izlés híjján szűkölködő, szedett-vedett és gyatra pompa lett bizony a nagy nekikészülődésből. Aránytalanul elosztott címertelítványok, lefutó csatornákra kötözött, aranyfonállal átfogott fenyőgalyak, rövidáru-kirakatszerűen összecsozkrozott nemzetiszín szalagcsikok és esunya papírra esunya botúkkal mázolt feliratok

adják a várbeli pompát. Ennyi rendezőbizottsággal, ennyi rendezővel és ennyi kiadással ilyen nagy alkalomra, bizony mondjuk, lehetett volna az utcákat és a házakat pompásabb díszbe is öltöztetni.